

# KARÁCSONYI TÖRTÉNET

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 51-52. szám, 2017. december 20.

Ahogy toljuk befelé a bevásárlókocsit, egy férfit találunk közel az ajtóhoz, a földön ülve, körülötte cigarettázó áruházi alkalmazottak, ki-be szállingózó vásárlók. A férjem odamegy hozzá, megkérdi, hogy rosszul van-e. Nincs semmi, válaszolja a láthatóan ittas férfi.

Továbbmegyünk, de rossz érzésekkel, és megállapodunk abban, hogy kifelé jövet utánanézzünk, mi történt vele. Körülbelül fél óra elteltével ugyanott találjuk, kicsit rosszabb állapotban, már félig fekvő, a könyökére támaszkodva. Ha így marad itt, rövidesen kihűl. Férjem megpróbálja felállítani, én pedig a telefonomat keresem. Most is több áruházi dolgozó van a közelünkben, talán nem ugyanazok, nem tudni. Egy férfi ránk szól, hogy hagyjuk békén, tökrészeg, a mellette álló nő még hozzáteszi, hogy itt van egész nap, vigyázni kell rá, hogy be ne menjen.

Miközben a 112-őt hívom, a férjem igyekszik a falhoz támasztani és megtartani, nagyon fázok, nyögi a szerencsétlen, és újra összecsuklik, aztán félig kúszva, félig botorkálva bebukdácsol az áruház ajtaján, majd elvágódik a lábtörlőn a két ajtó közötti szélfogóban.

A férfi és a nő most már dühösen veszekszik a férjemmel, a nő, miközben tovább szitkozódik, gyorsan odaszalad, és felkapja a mintegy kétméteres lábtörlő egyik sarkát, gyere már, kiabál türelmetlenül a tovább ácsorgó kollégájának, aki erre észbe kap. Befut és felemeli a lábtörlő átellenes csücskét. Összefogják, kihúzkodják az áruházból. Elképedek, de arra gondolok, hogy legalább egy gumialjú lábtörlő van a magatehetetlen ember alatt. Óriási tévedés, mert egy kicsit távolabbra viszik, és egyszerűen legurítják a lábtörlőről. A férjem megpróbál harcba szállni és emberiességre hivatkozni, aminek az az eredménye, hogy egy fiatalabb, hórihorgas, biztonsági őr feliratú mellényes fiatalember odarohan a földön fekvőhöz, és artikulálatlan hangon üvöltve, válogatott trágárságokat harsog. Férjem emelt hangon követeli a biztonsági őrőt, hogy küldje ide a főnökét, mire az rámutat a közelben álló, „lábtörlős” férfira, tessék, itt a főnököm, beszélje meg vele! Erre a főnök és szőke kolléganője hangos nevetésben tör ki, a kör bezárult.

A 112 segélyhívó diszpécserével beszélek, aki közli, hogy ezek az esetek nem tartoznak az ő intézkedési körükbe, hívjak más szervezetet, de hogy melyiket, abban nem tud segíteni, azt tanácsolja elég röviden és türelmetlenül, hogy érdeklődjek a belföldi tudakozónál. Ott egy fiatal női hang közli, sajnálja, de nem tud segíteni, próbálkozzak a különleges tudakozónál. A különleges tudakozó ad egy telefonszámot, amiről kiderül, hogy a hajléktalanokat ellátó Dózsa György úti intézmény, de utcai segítségnyújtással nem foglalkoznak, viszont megadják a Menhely alapítvány diszpécserszolgálatának a számát.

Itt végre nemcsak értő módon hallgatnak meg, hanem megígérik, hogy küldik a segítséget. A hajléktalan férfi közben mozdulatlanul fekszik a vizes járdán. Kiderül, hogy mégsem volt teljesen hiábavaló a próbálkozása, mert néhány perc elteltével egy férfi és egy nő érdeklődve jön ki hozzánk az áruházból. Nem az előbbiek! Elmondom, hogy a Menhely kocsija várható, de a férfi is intézkedni akar, és felhívja a mentőket, akik azonban nem sok jóval biztatják. Nagyon leterheltek, de majd ha lesz szabad jármű, akkor küldik. Ekkor ő is felhívja a Menhely alapítványt.

A hajléktalan ember fekszik, kérdésekre nem vagy csak egy rövid morgással reagál. Az áruház munkatársa kihoz néhány összehajtott kartondobozt, amire megpróbáljuk átgurítani, kevés sikerrel. Közben csatlakozik hozzánk egy harmadik áruházi dolgozó is. Nekem eszembe jut, hogy van egy takaró az autónkban, amit ráterítünk, de ez a fekvő állapotán nem nagyon, inkább csak a mi lelkiismeretünkön javít valamicskét. Rövid idő múltán megérkezik a segélyszolgálat gépkocsija, és az ügyet átveszik a szakemberek.

P.S. Ez egy mai, pontosabban amikor leírom, már tegnapi mese, de minden szava igaz.